

**Жалба, подадена на 26 февруари 2022 г. от Georgios Theodorakis и Maria Theodoraki срещу
определението, постановено от Общия съд (първи разширен състав) на 17 декември 2021 г. по дело
T-495/14, Theodorakis и Theodoraki/Съвет**

(Дело С-137/22 Р)

(2023/С 83/09)

Език на производството: гръцки

Страни

Жалбоподатели: Georgios Theodorakis и Maria Theodoraki (представители: Vasileios-Spiridon Christianos, Alexandros Politis и Maria-Cristina Vlachou, адвокати)

Други страни в производството: Съвет на Европейския съюз, Европейска комисия

С определение от 17 януари 2023 г. Съдът (шести състав) отхвърли жалбата като явно неоснователна.

**Преюдициално запитване от Conseil d'État (Белгия), постъпило на 9 ноември 2022 г. — RTL
Belgium SA и RTL BELUX SA & Cie SECS/Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)**

(Дело С-691/22)

(2023/С 83/10)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподатели: RTL Belgium SA, RTL BELUX SA & Cie SECS

Отговорник: Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 1, параграф 1, букви в)–е) и членове 2, 3 и 4 от Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудио[-]визуални медийни услуги, разглеждани във връзка с целта да се избегне положение на двойна юрисдикция, посочена в съображения 34 и 35 от тази директива, както и член 4, параграф 3 ДЕС и член 49 ДФЕС, да се тълкуват в смисъл, че те не допускат регулаторен орган, който преценява, че държавата членка, под чиято юрисдикция попада, е държавата членка по установяване на лицето, което следва да бъде считано за доставчик на медийната услуга, да налага наказание на това лице, когато първа държава членка вече е преценила, че е компетентна по отношение на тази аудио-визуална медийна услуга, за която тя е предоставила концесия?
- 2) Трябва ли принципът на лоялното сътрудничество, гарантиран от член 4, параграф 3 ДЕС (предишен член 10 ДЕО), да се тълкува в смисъл, че задължава държава членка, която възнамерява да упражни компетентност по отношение на тази услуга, когато първа държава членка вече упражнява тази компетентност, да поиска от първата държава членка да отнеме предоставената от нея концесия за тази аудио-визуална медийна услуга и в случай на отказ от нейна страна да отнесе въпроса пред Съда на Европейския съюз, като отправи искане до Европейската комисия тя да предяви иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу първата държава членка (член 258 ДФЕС) или сама да предяви иск за установяване на неизпълнение на задължения (член 259 ДФЕС) и да се въздържа от каквото и да е фактическо или юридическо действие, даващо израз на нейната претенция за компетентност по отношение на тази услуга, освен когато и докато Съдът на Европейския съюз уважи тази претенция?

- 3) Предполага ли същият принцип определено, че държава членка, която би искала да упражни компетентност по отношение на аудио-визуална медийна услуга, когато същевременно първа държава членка вече упражнява тази компетентност, трябва, преди да предприеме каквото и да е фактическо или юридическо действие, даващо израз на нейната претенция за компетентност по отношение на тази услуга, и независимо от предявяването на производствата, визирани във втория въпрос,
- а) да се консултира с първата държава членка с цел да се постигне, ако това е възможно, общо решение?; и/или
- б) да поиска въпросът да бъде отнесен пред контактния комитет, създаден с член 29 от посочената по-горе Директива 2010/13/ЕС?; и/или
- в) да поиска становището на Европейската комисия?; и/или
- г) да поиска от първата държава членка, която е предоставила концесия за тази аудио-визуална медийна услуга, да отнеме тази концесия и в случай на отказ да използва съществуващите и ефективни съдебни производства в първата държава членка, за да оспори отказа за отнемане на концесията?
- 4) Има ли значение за отговора, който следва да се даде на втория и на третия въпрос, обстоятелството, че органът, на който е възложено аудио-визуалното регулиране, има правосубектност и средства за действие, различни от държавата членка, в чиято юрисдикция попада?
- 5) В положение, при което аудио-визуална медийна услуга е предмет на концесия, предоставена от първа държава членка, забранява ли член 344 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС и посочената по-горе Директива 2010/13/ЕС на национална юрисдикция на втора държава членка да се произнесе, че регулаторният орган на втората държава членка основателно е приел, че е компетентен да упражнява контрол над тази услуга, като се има предвид, че така тази юрисдикция имплицитно би се произнесла, че първата държава членка е тълкувала неправилно своята компетентност, и косвено би произнесла решение по спор между две държави членки относно тълкуването и/или прилагането на европейското право? При такова положение следва ли националната юрисдикция на втората държава да се ограничи с отмяната на решението на този регулаторен орган с мотива, че въпросната аудио-визуална медийна услуга вече е предмет на концесия, предоставена от първата държава членка?

Преюдициално запитване от Conseil d'État (Белгия), постъпило на 9 ноември 2022 г. — RTL Belgium SA и RTL BELUX SA & Cie SECS/Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

(Дело C-692/22)

(2023/C 83/11)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподатели: RTL Belgium SA, RTL BELUX SA & Cie SECS

Ответник: Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 1, параграф 1, букви в)–е) и членове 2, 3 и 4 от Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудио[-]визуални медийни услуги, разглеждани във връзка с целта да се избегне положение на двойна юрисдикция, посочена в съображения 34 и 35 от тази директива, както и член 4, параграф 3 ДЕС и член 49 ДФЕС, да се тълкуват в смисъл, че те не допускат регулаторен орган, който преценява, че държавата членка, под чиято юрисдикция попада, е държавата членка по установяване на лицето, което следва да бъде считано за доставчик на медийната услуга, да налага наказание на това лице, когато първа държава членка вече е преценила, че е компетентна по отношение на тази аудио-визуална медийна услуга, за която тя е предоставила концесия?